

להסתכל להבצל בשכינה ארכיכים למת לה דורון, וזה שפטותך ולא יראה את פנוי יהו"ה ריקם, וציריך לשמח בבה. זהו שפטותך ושמחת בחגך, שהיא נקראת שמחת מקודש ברוך הוא, וכי שהולך ליאות אותה, ציריך לשמר את עצמו מעצב, שהיא לילית השוכנה, עצובן, שאול, תחול, שהיא מום, ועליה נאמר כל אשר בו מום לא יקרב.

איש במתנת ידו, זו שכינה העליונה, שעליה נאמר ממן בספר יכפה אף, משום שהיא נסורת,ulos הבא קוראים לה מתנה, ועלייה נאמר ישמח משה במתנת חלקו, משום שם במתנת חלקו, אליה"ם היא, בברכת יהו"ה אליה"ך אשר נמן לך, זו שכינה מתהויה, אחת מצד ימין - ברכה,

ואחת מצד שמאל - מתנה. ועוד, שכינה היא חשבון תקופות ומולדות ומלדות ועבורים, ארבע תקופות שנקרו או ארבע תקופות, וכלל תקופה שלשה חידשים, וביהם שנים עשר מזלות, והם כנגד שנים עשר שבטי ישראל, והכל נקשר בשם הוה אדני, השכינה המתהויה היא חזקה בארבע תקופות, שהם מצד השמאלי, חזק פקיף, והם אל"ף דלו"ת נו"ן יוז", וכל שנים עשר המזלות קשים מצד הדין, ומשום שהמazon בא מהם, אמרו בעלי המשנה קשים מזונתו של אדם בקריעת ים סוף, שנקרו בהם לשניים עשר קרעין.

ואותן ארבע תקופות, שתי רזועות ושתי שוקים, שנים עשר מזלות, שנים עשר פרקים שיש בהם, וכנגדים שנים עשר חרשי נשנה, שהם ר' ו' סוד העבור, וזה פרקין דאית בהון, ולקבליהו פרין עשר ירחין ור' רזא

לארכללא) בשכינתא, ארכיכין למיחב לה דורונא, הרא הווא דכתיב (דברים טז טז) ולא יראה את פנוי יהו"ה ריקם, וציריך למחרדי בה, הרא הווא דכתיב (שם) ושמחת בחגך, דאייה חדוא דקודשא בריך הווא אתקראיית, ומאן דازיל למחרמי לה ציריך לנטרא גרמיה מעזיב, דאייה לילית חשока עצובן שאול טחול, דאייה מום, ועליה אתمر (ויקרא כא יח) כל אשר בו מום לא יקרב.

איש במתנת ידו דא שכינתא עלאה, דעתה אתמר (משל כי מתן בשתר יכפה אף, בגין דאייה סתימה, עולם הבא קריין לה מתנה, דעתה אתמר ישמח משה במתנת חלקו, בגין דמתת אלהי"ם היא, בברכת יהו"ה אלהי"ך אשר נתן לך דא שכינתא תפאה, חד מיטרא דימינא ברכה, יחד מיטרא דשמאלא מתנה.

יעוד שכינתא אייה חשבון תקופות ומזלות דאתקריאו ארבע תקופות, וכלל תקופה תלת ירחין, ובהוון פרין עשר מזלות, ואינו נקלל פרין עשר שבטי ישראל, וככל אתקשר בהאי שמא אדני, אייה שכינתא תפאה, תקיפה באربع תקופין, איינו מיטרא דשמאלא חזק פקיף, ואינו אל"ף דלו"ת נו"ן יוז", וכלו ובלחו פרין עשר מזלות קשין מיטרא דדין, בגין דמזונא קא ATI מאנייהו, אמרו מאירי מתניתין קשין מזונתו של אדם בקריעת ים סוף, דאתקרע בהון לתרין עשר קרעין.

ואינו ארבע תקופות פרין דרוועין ותרין שוקין, פרין עשר מזלות פרין עשר פרקין דאית בהון, ולקבליהו פרין עשר ירחין ור' רזא

החדש בשלשה עשר, זה א, וזה וא"ו, שניה של שלשה עשר ירחמים, ובאה ארון להשווות שנת חממה עם שנת הלבנה, וליחיד אותם בפה לך האמצעי שהוא העמוד האמצעי, ואם אדם יודיע לנוות ולהשווות שנת חממה עם שנת הלבנה וליחיד אותם, הוא יודיע מתי יהיה פטח בחדרש האביב, ובזה ישו האב והאם הבן והבטה. זהו שפטוח ושמրתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם. ושמרתם ועשיתם - זה ר'יה. כי היא חכמתכם ובינתכם זה ר'יה. ובמה יהיו שווים האב והאם, הבן והבטה? בא' שהוא כתר עליון, שאומרת הלבנה עליה, אי אפשר לשני מלכים שישיטםשו בכתר אחד, ובכללו אמרם בשפט ורים טובים ובראשי חדשים, כתר יתנו לך יהו"ה אלהינו מלכים המוציא מעלה, מלך ומלכות.

יעוד היא מצוות השחיטה הכתשה בזרים (נ"א בנים), לאינון בני נשא לדמיין לבערן, דאלין דלא משפטלי באורייתא אリー למאבד בהון קרבני צלותין, דיתקוריבו לקידשא בריך היא, וסבלין כמה מכתשין, הדא הוא דכתיב (תהלים מד כ) כי עלייך הורגנו כל היום נחשבנו בצאן טבה, אתה חי לאלו וזכה עלייך את עלייך ואת שלמיד וגומר, שהמאיל אותם מפיתה של מלך המות. זהו שפטוב אדם ובכמה תושיע יהו"ה.

ואלו שפטישיהם כבבמות השדה, שאוכלים בלוי תפנות, מיתם מהיה כבבמות השדה, ושותחת אותם מלך המות מרה בנגד מה, ולא עוד אלא בספין פגום קא שחית לון, ואתקראי או נבלה,

דבעורא ודא ירחא תלת עשר, דא א, ודא וא"ו, שטא מתלת עשר ירחין, וביה ארייך להשווות שנת חממה עם שנת הלבנה, וליחיד לון במקלך האמצעי דאייה עמידא דאמצעיתא, ואם בר נש ידע למני ולධשות שנת חממה עם שנת הלבנה וליחיד לון, אייה ידע מתי יהא פטח בחדרש האביב, ובדא ישוון אבא ואמא ברא וברפא, הדא הוא דכתיב (דברים ד י) ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם, ושמרתם ועשיתם דא ר'יה, כי היא חכמתכם ובינתכם דא ר'יה ובמה יהון שווין אבא ואמא ברא וברפא, בא' דהוא בתרא עלאה, דאמירה סירה עלה, אי אפשר לשני מלכים שישיטםשו בכתר אחד, ובגיגיה אמרין בשבת ויוםין טבין וברישי ירחין, בתר יתנו לך יהו"ה אלהינו מלכים המוני מעלה, מלך ומלכות.

יעוד היא מצוות שחיטה בשורה בזרים (נ"א בנים), לאינון בני נשא לדמיין לבערן, דאלין דלא משפטלי באורייתא אリー למאבד בהון קרבני צלותין, דיתקוריבו לקידשא בריך היא, וסבלין כמה מכתשין, הדא הוא דכתיב (תהלים מד כ) כי עלייך הורגנו כל היום נחשבנו בצאן טבה, אתה חי לאלו וזכה עלייך את עולותיך ואת שלמיך וגמר (שמות כ). הדא שזיב לון ממיתה דמלך המות, הדא הוא דכתיב (תהלים לו ז) אדם ובכמה תושיע יהו"ה.

ואלון דעובדי יהו בבעירן דחקלא דאלין בלא צלותין, מיתת הון יהא בעירן דחקלא, ושותחת לון מלך המות מדה בנגד מה, ולא עוד אלא בספין פגום קא שחית לון, ואתקראי או נבלה,